

## În marea trecere

Lucian Blaga

---

Soarele-n zenit ține cântarul zilei.  
Cerul se dăruiește apelor de jos.  
Cu ochi cuminți dobitoace în trecere  
își privesc fără de spaimă umbra în albi.  
Frunzare se boltesc adânci  
peste o-ntreagă poveste.

Nimic nu vrea să fie altfel decât este.  
Numai sângele meu strigă prin păduri  
după îndepărtata-i copilărie,  
ca un cerb bătrân  
după ciuta lui pierdută în moarte.

Poate a pierit subț stânci.  
Poate s-a cufundat în pământ.  
În zadar i-aștept veștile,  
numai peșteri răsună,  
pâraie se cer în adânc.

Sânge fără răspuns,  
o, de-ar fi liniște, cât de bine s-ar auzi  
ciuta călcând prin moarte.

Tot mai departe sovăi pe drum -  
și, ca un ucigaș ce-astupă cu năframă  
o gură învinsă,  
închid cu pumnul toate izvoarele,  
pentru totdeauna să tacă,  
să tacă.